

³Hálát adok az Istennek, akinek őseimhez hasonlóan tiszta lelkiismerettel szolgálók, amikor szüntelenül, éjjel és nappal megemlékezem rólad könyörgéseimben, ⁴és könnyeidre emlékezve látni kívánlak, hogy öröm töltsön el. ⁵Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóisban és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan. ⁶Ezért emlékeztetek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned. ⁷Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.

Kedves Testvéreim!

Amikor tekintetünket a jászolról a kereszt felé fordítjuk, lássuk meg, hogy nem vagyunk egyedül. Ott vannak az értünk imádkozók, ott van az ősök hite és ott van a felgerjeszhető Lélek.

Évszázados hagyománya van, hogy a 3 nagy ünnep köré szervezzük istentiszteleteinket. Karácsonyi, húsvéti és pünkösdünnepkör. – így oszlik egyházi évünk három jól behatárolt szakaszra. Jézus születése, Jézus kereszthalála és feltámadása, valamint a Szentlélek eljövetele és annak hatása a mindennapjainkra, azaz a hitben való növekedés időszaka.

A Karácsonyi ünnepkör adventtől a vízkereszt ünnepét követő vasárnapokig tart. Az idei egyházi évben adventtől mostanáig 12 hetet ölelt fel ez az időszak. A húsvéti ünnepkör most az ún. böjtelő időszakával indul, és egészen pünkösdig tart, tehát az előttünk álló 16 hetet nevezzük így. A maradék vasárnapok pedig a pünkösdünnepkör témáit adják, illetve az ahhoz szorosan kapcsolódó Szentháromság ünnepének hetei, az idei évben 24 hét.

A mostani időszak tehát a böjtelő ideje. A három vasárnap elnevezése, mintegy visszaszámlálás: 70-ed, 60-ad, 50-ed vasárnapja jelzi, a húsvétig hátralévő időt. A böjtre való felkészülés ideje ez a három hét, amikor tekintetünket a jászolról a kereszt felé fordítjuk. A bálók, farsangi multságok ideje is ez az időszak, így reagált az ember azokra a középkori szigorú böjti szabályokra, amelyeket a húsvét előtti 40 napban be kellett tartani. Akkor legalább mulassuk ki magunkat előtte. Persze ennek is lehet keresztyén magyarázatot adni: a farsang az álarcok levételének ideje, az az időszak, amikor felkészülünk arra, hogy leplezetlenül kell megállnunk az Isten ítélőszéke előtt. És talán nem is annyira erőltetett ez a megoldás.

Mai igénk azonban egy másfajta előkészületet ír le.

Gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát... tanácsolja Pál apostol, korábbi tanítványának, Timóteusnak.

Gerjeszd fel. Erről a kifejezésről a tűzrakás, a tábor tüzek jutnak eszembe. Amikor a parázson már megsült a szalonna, és még rakunk fát a tűzre, mert még énekelni szeretnénk, és melegedni egy kicsit. De nem mindig könnyű a tűz felgerjesztése.

Pál apostol segíteni szeretne Timóteusnak, egy személyes hangú levélben, hogy az a tűz loboghasson. Milyen tűz, az a belső tűz, amely jellemezte őt is, hűséges munkatársát is. Timóteust Pál apostol keresztelte még első missziói útján találkoztak, a második úton, már mint munkatárs maga mellé vette, később önálló feladatokat bízott rá. Timóteus fiatal, mégis nagyon lelkes keresztyén, akit végül az egyik legnehezebb terepre, Efezusba küld Pál. A levélből kiderül, hogy saját fiaként szerette Timóteust, mint ahogy az efezusi gyülekezetet is, így ez az egymásra találás jó elképzelésnek tűnt. Igen ám, de Timóteust, főleg fiatal kora miatt támadások érik, és ez érzékenyen érinti, megviseli őt. De Pál jól tudja azt, hogy mennyire nehéz Efezusban, hiszen ő maga is bár 3 évet töltött ott, a végén úgy kellett elmenekülnie.

Két levélben is biztatja Timóteust, tanácsokat ad, és biztosítja arról, hogy a nehéz helyzetben nincs egyedül. Rögtön a levél elején három segítséget is megemlít, ami számunkra, böjtre készülő keresztyének számára is erőforrás lehet.

Az első: az imádság. Itt most nem arról van szó, hogy arra biztatja Timóteust, hogy imádkozzon, hanem arról, hogy biztosítja arról, hogy ő imádkozik érte.

³Hálát adok az Istennek, akinek őseimhez hasonlóan tiszta lelkiismerettel szolgálók, amikor szüntelenül, éjjel és nappal megemlékezem rólad könyörgéseimben, ⁴és könnyeidre emlékezve látni kívánlak, hogy öröm töltsön el.

Pál apostol könyörög Timóteusért, ráadásul éjjel és nappal. Hihetetlen ereje van annak, ha valakiért imádkoznak, és mennyi plusz energiát mozgósít az, amikor az ember megtudja, hogy érte imádkoznak, sőt könyörögnek. Lehet, hogy többen hallották már tőlem, mert gyakran elmondom: nagy lelkesedéssel, ugyanakkor félelemmel a szívemben ültem a teológia tanévnyitó ünnepségén. Két dolgot kaptam aznap: egy ígét, amelyet valaki kézzel írt le, szépen egy papírra, az aznapi Útmutatói ígét:

A másik pedig ami megmaradt egy történet. Egy történet valakiről, akit nem ismertem, nem is láttam soha, de akiről aznap megtudtam, hogy minden egyes nap, név szerint imádkozik értem és a többi teológusért. Aztán egyre több emlék gyűlt össze, egy-egy apró jelzés, hogy mennyien imádkoznak értem. És biztos vagyok benne, hogy nem tudnám a szolgálatomat végezni itt sem, ha nem lenne meg a budafoki gyülekezet

imádságos háttére, hogy imádkoznak értem a testvérek. De ma én is szeretném elmondani, hogy imádkozom érted Testvérem. Sokakért személyesen, másokért a gyülekezet közösségében hálát adva, vagy éppen egy-egy nehéz helyzetben könyörögve.

Nem dicsekvésből mondom most ezt el, nem azért, hogy elmondjam milyen jó keresztyén vagyok – nem vagyok az. Hanem azért, amiért Pál apostol is teszi, nem csak Timóteusnak, hanem a gyülekezeteknek írt levelei elején. Hogy tudják, hogy ez által erősödjenek, és felgerjedhessen az a tűz, amivel aztán szolgálnak mások felé.

De nem csak ő, hanem Jézus is közli Péterrel: *könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd a testvéreidet!* (Lk22,32)

A második dolog, amivel Pál erősíti Timóteust az ősökre való hivatkozás. ⁵*Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszban és anyádban, Eunikében lakott, de megvagyok győződve arról, hogy benned is megvan.*

Pál emlékeztetni szeretné munkatársát, hogy a hit, amelyet követ és képvisel megalapozott. Timóteus esetében anyjára és nagyanyjára hivatkozik, akikről kiderül, hogy mindkettő hívő asszony. Timóteus családi öröksége ugyanakkor nem ennyire vegytiszta, hiszen az is kiderül, hogy apja görög származású, aki viszont nem hitt. Pál azokra az ősökre hivatkozik, akik maguk is hívők, hiszen ők azok, akiknek hitét látva Timóteus maga is elindult az úton. Érdekes módon először nem magára hivatkozik Pál, pedig megtehetné, hiszen abban, hogy Timóteus hívővé vált az ő szerepe volt a döntő. De Pál meglátta azt, hogy az előzmények éppen annyira fontosak.

Mert persze, döntő volt az én életemben az a csendesnap, ahol Isten megszólított, döntőnek bizonyultak első lelkészemmel való beszélgetéseim, de az alapok ott voltak, amikor a nagyszülők elvittek egyszer-egyszer a templomba magukkal, vagy amikor édesanyám megtanította a miatyánkot, amikor találkozhattam olyan emberekkel, akik már hívővé lettek, és láttam az ő életüket, sugárzó arcukat ahogy Istenről beszélnek. Vagy éppen a tanáromtól jött figyelmeztető fejre koppintás, amikor csúnyán beszéltem Istenről, és a kérdés: Hiszel Istenben? Ha nem ne sértsd meg azokat akik igen. – mindezt még akkor, amikor elvileg lehetett Istenről, pláne hitről nyíltan beszélni... és sorolhatnám a példákat hosszan, akik elődeim, példaképeim a hitben.

Pál emlékezteti Timóteust ezekre az emberekre, az ő hitükre.

Emlékszel-e testvérem azokra akiken keresztül Isten megszólított? Most nem lelkészekre gondolok, hanem azokra az előzményekre, ami egyáltalán oda vezetett, hogy találkozz egy lelkésszel egy igehirdetéssel?

Lehet, hogy ez a szülők, vagy nagyszülők templomba járása, és az, hogy magukkal hoztak. Lehet egy barát tanácsa, lehet egy jókor mondott üzenet, amit te úgy értettél. Lehet, hogy könnyen rátalálsz ezekre az indításokra, az is lehet, hogy gondolkodnod kell. Most maradjunk egy kicsit csendben, és gondold végig, hogy kik azok, akiknek az indulást köszönheted. Adj értük hálát, megköszönve Istennek, hogy rajtuk keresztül vezetett.

Pál apostol harmadik erősítő tanácsa Timóteus számára már saját maga. ⁶*Ezért emlékeztetek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned.*

A tűz felgerjesztésében Pál magát is megemlíti, de érdekes módon nem a személyét – amely sokak számára meghatározó volt – állítja Timóteus elé, hanem a kézzátételt. Az igehirdetésre készülve elgondolkoztam, hogy mennyi-mennyi kézzátétel, áldás – mert ez ezt jelenti – volt az én életemben, amelyek döntőnek bizonyultak, amelyek után az életem megváltozott, amelyek hirtelen eszembe jutottak: a keresztelésem, konfirmációs áldásom, a gyülekezetem kibocsátó áldása a teológiára, a lelkészavatási kézzátétel, az esküvői áldás, a gyermekeim keresztelésekor kapott áldás, egy-egy úrvacsoránál kapott áldás... Lelkészeken keresztül kapott áldások voltak ezek, de mégsem a lelkipásztor személye a fontos bennük, hanem az amit ezek az emberek közvetítettek. Azt amiről Pál ezt írja Timóteusnak: ⁷*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.*

Timóteus konfirmációs igéje ez, a szó legszorosabb értelmében: hiszen ezzel az igével erősíti őt, mintegy összefoglalásként, a három hitet felgerjesztő ajándéokra hivatkozva a Lélek három ajándékát sorolja fel: erő, szeretet, józanság.

Ez az, amivel Jézus tanítványai felruházódtak, akkor amikor Jézus: imádkozott értük, amikor elindította őket a hit útján, amikor áldásában, kézzátételében részesültek. Igen, mert innen indul minden, és azóta, kétezer éve az egyházban ezt a Jézusi példát követjük. Így tett Pál apostol is, így tett aztán Timóteus is. Mert ezeken keresztül erősödik, telik meg szeretettel, és lesz józan a lelkünk. Így legyen.